

Αντιθέσεις...

Η επαφή με τους χιμπατζίδες στο Καμερούν
ήταν η πιο τρυφερή ανάμνηση του μήνα.
Σε μια καθόλου τρυφερή πλευρά της Αφρικής...

Φιλοξενούμενοι της ελληνικής κοινότητας Λουμπουμπάσι, νιώθουμε λυτρωμένουύστερα από όσα ζήσαμε τις τελευταίες μέρες. Είμαστε πλέον στο νοτιοανατολικό άκρο της Λαϊκής Δημοκρατίας του Κονγκό (πρώην Ζαΐρ) και οι δρόμοι είναι ανοιχτοί για τη Νότια Αφρική. Τίποτα εδώ δεν θυμίζει τη χώρα που σπαράχτηκε από τον Α' Αφρικανικό -όνως ονομάστηκε- Πόλεμο, από το '91 και μετά. Το Λουμπουμπάσι είναι μια πόλη που σφύζει από ζωή. Εν μέρει χάρη στη δυναμική της ελληνικής κοινότητας, που έχει το δικό της 12άξιο σχολείο, τα δικά της μαγαζιά, εστιατόρια, γήπεδα και εκκλησίες στην καρδιά της πόλης. Μια κοινότητα, χωρίς τη συμβολή της οποίας εμείς δεν θα φτάναμε ποτέ εδώ...

Τον περασμένο μήνα καλύψαμε ένα μικρότερο γεωγραφικά τμήμα της Αφρικής, αλλά κερδίσαμε αξέχαστες εμπειρίες. Ήταν μακράν το πιο δύσκολο τμήμα της διαδρομής, όπως το περιμέναμε άλλωστε. Από τη Γιανουτική Αφρικής, παίξαμε με χιμπατζίδες, βρήκαμε κρυμμένους καταυλισμούς Πιγμαίων, αντιμετωπίσαμε δεσφθαρμένους αστυνομικούς και τέλος μπήκαμε στα δύο Κονγκό, που ακόμη προσπαθούν να συνέλθουν από τους εμφύλιους σπαραγμούς των τελευταίων χρόνων. Κατακαλύπτερο; Μετά από ένα αξέχαστο πέρασμα του παταμού Κονγκό με πλοίο, στην Κινόσα βάλμει σε cargo αεροπλάνο το Discovery, για να μπορέσουμε έτσι να συνεχίσουμε το ταξίδι μας προς τη Νότια Αφρική...

Έρωτας το Καμερούν

Ηδη νοσταλγούμε τη χώρα αυτή, που κάθε μέρα όλο και κάτι συναρπαστικό μάς αποκάλυπτε. Μετά το τριήμερο στη Γιαουντέ, κλειδώσαμε το Discovery με σκοπό να εξερευνήσουμε το όρος Καμερούν, έναν τεράστιο κώνο που υψώνεται πάνω από τα αγγλόφωνα παράλια βόρεια της Ντουάλα. Τι εμπειρία κι αυτή... Όσο σκέφτομαι το περπάτημα που ρίζαμε -συνολικά 26 (!) ώρες σε τρεις ημέρες- τόσο το βλέπω σαν προσωπικό κατόρθωμα. Βλέπετε, ούτε ορειβάτες ούτε πεζοπόροι ολκής έιμαστε και οι δύο. Φάγαμε βροχή με το τουλούμι, αναρριχήθηκαμε βίημα προς βίημα σε πλαγιές με κλίση 35-40%, μπίκαμε στα σύννεφα και φτάσαμε στην κορυφή τη δεύτερη μέρα, όπου δυστυχώς δεν βλέπαμε τίποτα τριγύρω. Άλλα, ναι, we made it! Και να ήταν μόνο αυτό; Στη συνέχεια περπατήσαμε για ώρες μέσα από την προϊστορική λάβα για να φτάσουμε στους έξι κρατήρες της έκρηξης του '99, που ακόμη κάπιν-ζαν θειάφι, και γλιστρήσαμε αρκετές φορές στα μονοπάτια της ζουγκλας μέχρι να επιστρέψουμε «σκοτωμένοι» από την κούραση πίσω στο χωρίο, την τρίτη μέρα. Πολλές φορές στη διαδρομή αναρωτήθηκα: «γιατί το κάνουμε αυτό στον εαυτό μας»; Με το που φτάσαμε στη βάση, τα πάντα ξεχάστηκαν και στο μιαδό ήρθαν μόνο δύο πράγματα: μια πρωτόγνωρη νοσταλγία για το Discovery και η φωτογραφία του κιονοσκεπούς Κιλιμάντζαρο...

Χρειάστηκε ένα Σαββατοκύριακο για να ξεπονέσουν τα γόνατα μετά από το περιπάτημα. Σαββατοκύριακο βουλευτικών εκλογών κι εμείς στην παραλιακή Λίμπη δεν ξεμιτίσαμε από το ξενοδοχείο, για να μην πέσουμε σε τίποτα φασαρίες. Όχι κάτι αξιοσημείωτο για τα διεθνή πρακτορεία ειδήσεων, απλά κάτι «ψυλές» που πάντα πέφτουν πριν την κάλπη σε τέτοιες χώρες, στα κεφάλια όσων μπαίνουν στο εκλογικό κέντρο χωρίς το ψηφοδέλτιο του κυβερνώντος κόμματος... Αυτή είναι η Αφρική...

Η επόμενη έξρυψη ήταν αφειρωμένη στους ορφανούχιμιταζήδες του ποταμού Σάναγκα. Ιδρώσαμε να τους βρούμε, αλλά άλιζε τον κόπο. Παιξαμε μαζί τους όλη την ημέρα σαν μικρά παιδιά και καταλάβαμε ότι δεν διαφέρουμε και τόσο στις αντιδράσεις. Απλά, αυτοί δεν μιλούν. Ευτυχώς που υπάρχουν κάτι «τρελοί» σαν τη Γαλλίδα που τους φροντίζει και οι χιμιταζήδες δεν καταλήγουν λάφυρα στα χέρια των τόπων, όπως το μωρό που πίγαφε να σώσουμε μαζί της την επόμενη μέρα. Δεν μάθαμε αν το πήρε, αλλά μάλλον τα κατάφερε, γιατί κι αυτά με χρήματα λύνονται εδώ. Ταξιδεύοντας στο τουριστικό θέρετρο του Κρίμπη, προτιμήσαμε να μην κάνουμε μπάνια, για να χωθούμε στο τροπικό δάσος και να συναντήσουμε Πιγμαίους. Όχι Πιγμαίους-τουριστική ατραξιόν, αλλά απλούς αγρότες που εξακολουθούν να μένουν σε βασικούς καταυλισμούς βαθιά μέσα στο δάσος και δεν τους βλέπεις αν δεν σε οδηγήσει εκεί ένας δικός τους, όπως εμάς. Οι Πιγμαίοι είναι ενδιαφέροντες άνθρωποι, ευγενείς, ήρεμοι και αρκετά ισορροπημένοι, παρά τη φτώχεια τους. Και πράγματι είναι μικροσκοπικοί και αδύνατοι σαν αθλητές μαραθώνιου!

Οι πρώτες 100 ημέρες...

Διαβάζοντας τις παραπάνω εμπειρίες, ίσως πιστέψετε ότι η ζωή μας στο ταξίδι αυτό είναι ένα διαρκές εικονογραφημένο παιχνίδι. Δεν είναι έτσι, αλλά έξελίσσεται σε μια βιοποριστική κυρίως περιπέτεια. Το Discovery είναι ουσιαστικά ένα εποκούμενο νοικοκυρίο και γραφείο συνάμα, με ποικίλα οικονομικά, γραφειοκρατικά και... ψυχολογικά προβλήματα σε καθημερινή βάση. Παράδειγμα; Η διαβίωσή μας τις περισσότερες μέρες βασίζεται στον αυτοσχέδιασμό. Σπάνια ξέρουμε πού ακριβώς θα κοιμηθούμε από πριν και αυτή είναι η καθημερινή μας αγωνία. Τροφή και νερό έχουμε πάντα στο αυτοκίνητο. Θα φτάσουμε εγκαίρως σε χωριό ή πόλη; Θα είναι φιλικοί οι ντόπιοι; Θα βρούμε έναν προστατευμένο χώρο να ανοιχουμε τη σκηνή και να κοιμηθούμε με ασφάλεια; Το ξενοδοχείο δεν παίζει στη δική μας περίπτωση, για λόγους είτε κόστους, είτε υγιεινής. Μεγάλο μας άγχος είναι οι πρωτεύουσες, που είναι και πιο ακριβές; στη Λιμνητρεβή, 10 ή ώρα το βράδυ και ακόμη δεν είχαμε βρει πού θα κοιμηθούμε. Για να κάνουμε οικονομία, επινοούμε διάφορες λύσεις: άλλοτε δίνουμε κάτι στο φύλακα ξενοδοχείου για να κατασκηνώσουμε στο πάρκινγκ, άλλοτε κάνουμε κατανάλωση στο εστιατόριο, ενώ ήδη έχουμε ζητήσει καταφύγιο σε iεραποστολές, στην αστυνομία, σε beach bar, ακόμη και σε σπίτια ντόπιων. Την τελευταία μας νύχτα στο Καμερούν, ένα πε- σμένο δέντρο έκλεισε το χωματόδρομο. Και τώρα; Σε λίγο υπεκτώνει, οπότε επιστρέφουμε στο τελευταίο χωριό, βρίσκουμε μια οικογένεια, τους ζητάμε να βάλουμε το αυτοκίνητο και μένουμε εκεί. Δεν είναι απλό και θέλει τον τρόπο του, γιατί στα μάτια μιας πολύτεκνης οικογένειας δύο λευκοί με πολυτελές αυτοκίνητο γεννούν πολλές επιλίδες. Θέλουν να αποκομίσουν κάτι από σένα, σωστά; Οι καλοί λογαριασμοί είναι ή λύ- ση. Βρίσκεις τον αρχηγό, του προσφέρεις δόσα θα έδινες σε κάμπτινγκ και έτσι εξασφαλίζεις κατάλυμα σε κά- θε χωριό. Το να ζεις έτοι είναι μεγάλη νίκη ξέρετε, γιατί ινώθεις περισσότερο ταξιδευτής παρά τουρίστας. Και τέτοιες μικρές χαρές σου δίνουν δύναμη να συνεχίσεις.

Στα 4.100 μέτρα...

Το όρος Καμερούν είναι το ψηλότερο της Δυτικής Αφρικής και παραμένει ένα ενεργό ηφαίστειο, που έχει δώσει 7 εκρήξεις μέσα στον 20ό αιώνα, με ισχυρότερη εκείνη του 1999. Για να ανέβει στα 4.095 μ. της κορυφής, πηγαίνεις στην αγγλόφωνη πόλη Μπόια (Buea) και απευθύνεσαι στο γραφείο οικοτουρισμού (www.mountcameroon.org), το οποίο διαθέτει αναγνωρισμένους οδηγούς βουνού και αχθοφόρους. Τα προγράμματα πεζοπορίας διαρκούν 2-5 ημέρες και περιλαμβάνουν ανάβαση στην κορυφή και περιηγήσεις στη σαβάνα και στα τροπικά δάση του βουνού. Το δικό μας τριήμερο trekking μάς έφερε από τα 1.000 στα 4.095 μ., πέρασμα από τους έξι πορειατικούς κρατήρες του '99 και διάσκιση του τροπικού δάσους μέχρι πίσω στα 850 μ. Η αξέχαστη αυτή εμπειρία κοστίζει 70.000 CFA (110 ευρώ) για δύο άτομα με οδηγό βουνού και δύο αχθοφόρους.

“Παιίξαμε με τους χιμπατζήδες
όλη την ημέρα σαν μικρά παιδιά
και καταλάβαμε ότι δεν διαφέρουμε
και τόσο στις αντιδράσεις. ”

THE WORLD OFFROAD

ΠΑΟΥΝΤΕ-ΛΟΥΜΠΟΥΜΠΑΣΙ

W
9 771105 128005

Η σκοτεινή πλευρά της πτερίου

Μικρές-μέχρι ενός σημείου- ήταν και οι στενοχώριες μας: ένα ακριβό δείπνο, μια βρόμικη τουαλέτα, ένα βενζινάδικο χωρίς καύσμα, ένα καλαμένο ATM, ένα cyber cafe με κακή σύνδεση. Στην Γκαμπόν πρό-έκυψε ένας άλλος βραχνάς: οι διεφθαρμένοι αστυνομικοί, στη Λιμπρεβί Κυρίως. Ο ένας ήθελε να μας σφραγίσει το αυτοκίνητο επειδή δεν έχαμε τα διαβατήρια - τα έίχαμε αφήσει σε πρεσβεία για βίζα. Ο άλλος, επειδή τάξαμε πίκαμε σε μονόδρομο, χωρίς να υπάρχει πουθενά πανακόδα. Μέχρι και στο τμήμα μάς τράβηξε για να μας ζητήσει τα μάσα, κάτω από το τραπέζι φυσικά. Άλλος πάλι ήταν φανερά μαστουρμένος και μιμετεικές διαθέσεις... Τέτοιες συμπεριφορές αμάρωσαν την εικόνα μας χώρας στα μάτια μας και τελικά μάς έδιωξαν από αυτήν. Γνωρίζαμε ότι το Γκαμπόν ήταν ανέκαθεν ειρηνική χώρα, αλλά και πιο πλούσια της Κεντρικής Αφρικής. Είδαμε ότι οι άνθρωποι δεν ζητιανέυσαν όπως στο γειτονικό Καμερούν. Δεν χαμογελούν όμως το ίδιο και δείχνουν να βαριούνται διαρκώς. Σιγά σιγά καταλάβαμε ότι αυτό συμβαίνει επειδή πίνουν. Όλοι από το πρώτο Μπέρα, φτηνά ουσίκι ή τζιν βρίσκεις παγούτου σε πάγκους. Ακόμη και στο μικρότερο χωρίσιο υπάρχει μπαρ. Σύντομα καταλάβαμε ότι ο αλκοολισμός κρύβεται πίσω από τη διαφθορά των οργάνων της τάξης στην, κατά τα άλλα, πανέμορφη αυτή χώρα.

Μετά από επτά ημέρες και 1.800 χλμ.-τα 500 στα σκληρά χώματα του εθνικού πάρκου Λοπέ- περάσαμε στο Κονγκό από την πλευρά της Φρανσβιλ, όπου δεκίνησε η πιο ασφαλής διαδρομή προς Μπραζαβίλ. Το γαλλικό Κονγκό μάς υποδέκτηκε φιλικά. Πολλή φωτιά και αλλά και χαμογελαστά πρόσωπα, αυτή την πρώτη εντύπωση. Στα σύνορα, το αστυνομικό τμήμα ήταν μια καλύβα. Ο πιταρικάς αστυνομικός δεν φορούσε στολή, αλλά τοπική ενδυμασία και σαγιονάρες. Ξετρέλαθηκε με το Discovery, κάθισε στο τιμόνι και το μόνο που ζήτησε ήταν φάρμακα. Άλλοι άνθρωποι εδώ, με εμφανή τον πόνο στα μάτια από τον ευφύλιο που έχουν περάσει. Από την Μπραζαβίλ, όπου φτάσαμε την παραμονή των εκλογών, κανονιά θα πάριναμε αμέσως το πλοίο για Κινσάσα - στην απέναντι όχθη του ποταμού Κονγκό. Όμως πλούτο υπήρχε τρεις μέρες μετά. Ευτυχώς, γιατί έχαμε την ευκαιρία να γνωρίσουμε μια θαυμάσια οικογένεια - την τελευταία παρακαλώ ελληνική οικογένεια στο Κονγκό- αυτή του προένου κ. Νίκου Περρή. Χώρις να μας γνωρίζουν, μας φιλοένωσαν οι άνθρωποι και μας ξενάγησαν μέρα-νύχτα στην πόλη τους. Για την οποία μάθαμε πολλά. Αν πάτε σήμερα, θα τη δείτε να πασχίζει να βρει το ρυθμό της και ομολογώ ότι τα καταφέρνει μια χαρά. Συγκλονιστικές οι ιστορίες που ακούσαμε: στον πόλεμο του '91 στο Ζάρ, 1.500 Έλληνες βρήκαν καταφύγιο στο προξενείο της Μπραζαβίλ μέχρι να επαναπατριστούν με αεροπλάνα της Ολυμπιακής. Όσο για το '97; Ο εμφύλιος πέρασε στην Μπραζαβίλ αυτή τη φορά, ανάμεσα στο στρατό του πρώντου προέδρου Λισσούπη - που είχε αγκιστρωθεί στην εξουσία- και του νυν, του σασού Νγκούεσο. Οι λίγοι Έλληνες που υπήρχαν εκεί αναγκάστηκαν να φύγουν για πάντα. Οι οικοδεσπότες μας μόνο επέστρεψαν έξι μήνες μετά, για να βρουντανά πάντα λεπταρμένα...

Μπραζαβίλ-Κινσάσα-Λουμπουμπάσι...

Λαμένη Μπραζαβίλ, το λεγόμενο Beach: ένα μέρος με τρομερή ενέργεια και ενεργά διάσημα. Κάθε είδους έμποροι, ανάπτυροι, ακθόφοροι, άστεγοι, κλεφτρόνια και γυναικόπαιδα κατακλύζουν το λιμάνι όταν φτάνει εκεί το πλοίο από Κινσάσα. Μπορείτε να φταστείτε το φρεσκοπλένο Discovery για επιβίβαζεται ανάμεσα σ' αυτό το πλήθος και σε τόνους εμπορεύματα στο σκουριασμένο πλοίο; Τρομακτική εμπειρία! Και μετά, φτάνεις Κινσάσα, στα πιο διεφθαρμένα σύνορα της Αφρικής.. Ευτυχώς, έχουμε κι εδώ- όπως και στην Μπραζαβίλ- τη συμπαράσταση των ελληνικών αρχών. Δύο αστυνομικοί, με εντολή από τον πρόεδρον. Παπανικολάου, μας παραλαμβάνουν και μας συνοδεύουν στα γραφεία της Πρεσβείας. Ούτε στα πιο τρελά μας θέματα δεν θα το περιμέναμε αυτό. Ούτε θα πιστεύαμε ότι στο επόμενο μας πρόβλημα- πώς να φτάσουμε στο Λουμπουμπάσι, 2.200 πιο νοτιοανατολικά- θα έσπευσε να μας βοηθήσει οιόλκηρη η ελληνική κοινότητα της Λ.Δ. Κονγκό. Οι πληροφορίες της Πρεσβείας για τη διαδρομή δεν ήταν και ο πιο αισιόδοξες. Σύμφωνα με εκτιμήσεις, από 15 έως 25 μέρες χρειαζόμασταν για να φτάσουμε στο Λουμπουμπάσι, από αδιαπέραστους δρόμους, ικανούντας να καταστρέψουν οποιοδήποτε αυτοκίνητο, χώρια που καύσιμο βρίσκεις μόνο αμφιβολίης ποιοτητας, από βαρέλια. «Θα χαιρόμουν αν δεν πηγαίνατε εκεί» θα πει ο πρόεδρος. Εναλλακτική μας λύση: Να μπούμε στην Αγκόλα. Όμως δεν μας εκδίδουν βίζα ούτε στην Κινσάσα. Έτσι, δεν μένει παρά να αναζητήσουμε την τρίτη οδό, που δεν την έχαμε σκεφτεί ποτέ: cargo αεροπλάνο! Ευτυχώς, μια εταιρεία, η Hewa Bora Airlines, ανήκε σε έναν Έλληνα, το κ. Στάύρο Παπαϊωάννου, ο οποίος μας κάνει μια γενναία έκπτωση. Από την άλλη, η ελληνική κοινότητα του Λουμπουμπάσι διατίθεται να πληρώσει τη μασά και έτσι η Discovery πετάγει πρώτη φορά. Και εμείς μαζί του!

Μπορείτε να σταύρωσαμε που την ευκαιρία για ένα ιδιωτικό camel trophy, κερδίσαμε ωστόσο νέους Έλληνες φίλους στην Κινσάσα και το Λουμπουμπάσι. Χώριαπου ζήσαμε για λίγες μέρες σε μία από τις πιο επικίνδυνες πρωτεύουσες του πλανήτη. Η Κινσάσα... Όσο ήμασταν εκεί, η ζωή ήταν όλης της κανονικά. Κάτικως έχουν γίνει τόσα εδώ και εξακολουθούν να γίνονται. Τον περασμένο Μάρτιο, το κέντρο μετατράπηκε σε πολεμική ζώνη. Από τη μία οι στρατιώτες του προέδρου Καμπίλα, από την άλλη εκείνοι του αντιπροέδρου Μπέμπα, που τον αμφισβήτησε. Αν ωριθείτε τους άνθρωπους της Πρεσβείας, θα σας πουν «δεν έχουμε τι ξημερώνει σε τούτη την πόλη», μετά την επίθεση με ρουκέτες στο κτίριο των γραφείων τους το Μάρτιο. Κί δύνατος, οι λίγοι Έλληνες που έχουν μείνει στην Κινσάσα έχουν μεγάλωσει και διεντούνται. Τρέχουν για τις δουλειές τους (από εστιατόρια μέχρι εμπορικά καταστήματα), φροντίζουν τις οικογένειές τους - στην Ελλάδα οι περισσότερες έχουν κοινότητα και εκκλησία όλα σε ένα και δηλώνουν ότι δεν θα φύγουν από εδώ. Είναι ικανότητας τους. Το μήνυμα που πράγματι εμείς, που δεν βρεθήκαμε στο Κονγκό ως πολεμικοί ανταποκριτές αλλά ως ταξιδιώτες; Ότι εδώ κάποιοι ιδιοί μας άνθρωποι ζουν, προσδέουν και γράφουν ιστορία. Και ούτι μπορείς να περάσεις από εδώ για να πας προς Νότια Αφρική. «Με αεροπλάνα και βατόπορια» έστω. Και μετους φίλους τους παλιούς για εμάς, πλέον... Α.Τ.

Μπλόκα Οδηγός επιβίωσης

Θα συναντήσετε πολλά σε τούτα το μέρος και συχνά θα έχετε να κάνετε με διεθνούς ή και μεθυσμένους αστυνομικούς...

ΤΑ NAI

- Ανοίξει το παράθυρο έγκαιρα και βγάλτε τα γυαλιά πίσση...
- Κάντε το χειραρχία με το χαμόγελο.
- Να έχετε έπινα τον έγγραφο, πρωστικό και το αυτοκινήτου.
- Να είστε φύλακαι και υποφέτοκι.
- Να δείχνετε σεβασμό και νιλάτε στον πληθυντικό.
- Να φοράτε πάντα ζώνη, να έχετε τρίψιον και πυροσβεστήρα.
- Να έτεινε ούτε το πουράστες.
- Να τονίζετε ότι είστε Έλληνες!
- Το επίγειο μέρος ημίσηρας (ή γατρός, καθηγήτης καλ.) βοηθό...
- Ζητήστε το λόγο και το απόδειξη, αν σας ζητίσουν χρήματα.

ΤΑ OXI

- Μη δείχνετε βιαστικό.
- Μη δείχνετε ότι έρετε την τοπική γλώσσα.
- Μη χαριτώγετε μαζί τους.
- Μη δίνετε χρήματα, αν είστε 100% νόμιμοι.

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ DISCOVERY

Συνολικά χλμ.: 20.806,
Χλμ. διαδρομής: 3.960,
Λίτρα diesel: 538,
Λίτρα/100 χλμ.: 13,6.

Παραπροσεις: κανένα πρόβλημα και σιατό το μήνα, αν εξιρέσουμε την ιστολογική πλέον αριστερή εξάμινο, μετά από επαφή με φυτεύμενες πέτρες στην Γκαμπόν. Μετά απ' αυτό ανεβάσαμε δύο σκάλες την πίσω ανάρτηση στο συνεργείο ενός Βέλγου οδηγού αγάνων στην Κινσάσα. Λογική η κατανάλωση καυσίμου, μηδενική η κατανάλωση και επιτρέπεται στην πόλη Καμερούν.

19/7/2007,
Ορος Καμερούν, 1.000-2.800 μ.
 Κατανάλωση πόλης: 1000 με 2800 μ.
 Στην πόλη η προστασία της πόλης Καμερούν είναι από την προστασία της Λ.Δ. Κονγκό.

20/7/2007,
Ορος Καμερούν, 2.800-4.100-2.800 μ.
 Κατανάλωση πόλης: 2800 με 4100 μ.
 Στην πόλη η προστασία της πόλης Καμερούν είναι από την προστασία της Λ.Δ. Κονγκό.

21/7/2007,
Ορος Καμερούν, 16.846 χλμ.
 Κατανάλωση πόλης: 16.846 χλμ.
 Στην πόλη η προστασία της πόλης Καμερούν είναι από την προστασία της Λ.Δ. Κονγκό.

